

RADIO | ZALOŽBA | eng slo | translate with Google | radio playing

Info | RSS | Projekti | Marketing | Registriraj se Najdi

V ŽIVO I II III | POLITIKA >> | GLASBA >> | KULTURA >> | UNIVERZA >> | JUTRANJCI >> | MEDREDAKCIJA >> | RTVŠ >>

Kultura > Teater v eter

Mala Kline: Bliss – Poplava gledališke »žegnane vodice« (121 brakov)

Ponedeljek, 6. 9. 2010

Pia

Google Translate

sre, 8. sep 10 @ 11:44:03

Select Language

Google Gadgets powered by Google

u

Podobno kot pri zadnjem avtoričinem solo projektu *The end* je tudi predstava *Bliss* niz zelo različnih prizorov, le da jih tokrat uprizarja kar pet prezenčno močnih in izkušenih performerjev. Niti absurda, ekshibicije, komike in sanjskih slik se prepletejo v enotno intenzivno pripoved o gledališču v gledališču.

Naslov nove predstave *Male Kline*, ki bi se v prevodu lahko glasil »Blaženost«, je vsekakor izraz, bolj poznan v religioznem kot gledališkem okolju. Avtorica pa se je tokrat skupaj s še štirimi ustvarjalci na nenavaden način lotila raziskovanja smisla gledališča, katerega smoter naj bo ravno gledališče kot smisel sam. Teater namreč lahko proizvaja trenutne učinke »blaženosti«, čeprav je pogosto poln absurda, ki je absolutno cvetel tudi v dotični predstavi.

Podobno kot pri zadnjem avtoričinem solo projektu *The end* je tudi predstava *Bliss* niz zelo različnih prizorov, le da jih tokrat uprizarja kar pet prezenčno močnih in izkušenih performerjev. Niti absurda, ekshibicije, komike in sanjskih slik se prepletejo v enotno intenzivno pripoved o gledališču v gledališču. Predstavo odpre dogodkovno nasičena scena: Mala Kline skoraj histerično poplesuje pred praznim omizjem obrnjena k publikli. Na tleh kot preproga leži negiben severni medved – Vania Rovisco. Leja Jurišič v perilu na računalnik tipka navivno spogledljiva sporočilca, ki se projicirajo na platno. Massimiliano Cuccaro brska med obešalniki z oblekami, Mike Winters pa v igrani zadregi nagovori občinstvo.

Tovrstna sprva neobvladljiva hkratnost dogajanja se postopoma razvije v posamezne prizore, ki jih ne povezuje nikakršna rdeča nit. Nad vse to se občasno dviguje glas Mikea Wintersa, ki s samonanašalnimi vsebinami, nevarno premešanimi z absurdnim pretiravanjem in komiko, orje ledino vmesnega prostora med gledalcem in odrom. Winters brez spodnjih hlač poskakuje pred gledalci in se v pričakovanju erekcije s šovinističnim tonom pogovarja s posameznicami v publikli. S tem šokira, odbija in spravlja v smeh, hkrati pa njegov odrski ekshibicionizem privlači v svoji ekstremni želji in moči, da bi obdržal gledalčevo pozornost.

Tudi za ostale štiri performerje nič manj ne velja, da jih oder fiksira v napol blazno stanje, ki ga želijo v tej predstavi še poudariti. Medtem ko je Wintersova naloga, da preseneča in nasmeje, je odrska fiksacija Jurišičeve, da ugaja, pri čemer si pomaga z likom starlete Marilyn Monroe. Cuccaro drsi med spolnimi in starostnimi pozicijami, Roviscova pa s suhljatim polgolim telescem in medvedovo glavo poseablja diabolično animaličnost.

Mala Kline kot avtorica shizofreno dogajanje in figure vsake toliko časa ustavlja in jih želi namestiti v lastno sliko, v spomin na dogodke z neke zabave, a ji ne uspeva. Pri poskusu rekonstrukcije sama zapade pozabi, posrka jo lastna vloga, v kateri se popolnoma izgubi. Nadzor prevzame Roviscova in diktira kvalitete plesne improvizacije in tako po svoje razvija spomin Male Kline. Performerji uhajajo v vedno nove prizore, nobena zgodba se ne sestavi do konca.

Prizoru plesa na zabavi sledi nenadna petminutna prekinitiv, kjer Winters v ponovnem preizkusu svoje zabavljajske improvizacije poskuša zamotiti publiko, ob tem pa v gesti groze, znane vsakemu performerju, Klinetova drži v roki uro, ki odšteva čas. Prav tako se v prizoru izpovedi transvestita zdravniku, katerega problemi sovpadajo s performerjevimi, jasno izkažejo nekatere eksplicirane samoanalizirajoče vloge performerja.

Med takšnimi vdori vsaj navidez realnega pa se znajdejo tudi povsem drugačni prizori. Goli, deško krhki telesi Klinetove in Roviscove se naenkrat znajdeti pod močnimi lučmi, v mestoma skoraj brezspolni erotični koreografiji. Preplet koščeni utripajočih teles z zobmi grabi po plastični vrečki z vodo, ki se razliva po njiju. Močno estetiziran skupek teles je utelešenje tako spolne združitve kot rojstva otroka, tako skrajne ekstaze kot bolečine.

Takoj nato nas spet zadenejo jedke pripombe Wintersa, ki v imenu gledalca na primitiven način ugiba, kaj naj bi pravkar videni prizor pomenil. Kljub izredno močnim afektom, ki jih predstava ustvarja, nalašč nikomur ne pusti, da bi dominiral in tako zajel smisel početja na odru. Smisel pa, če je kje, je v predstavi Bliss ravno sami v norosti odra, v intenzivnosti vsakega posamičnega proizvedenega trenutka.

Če verjamemo Wintersovi nekoliko patetični zaključni izpovedi, je smisel gledališča in umetnosti, ki ga predstava Bliss lovi, ravno gonja za tistimi redkimi trenutki, ki presunejo in so trenutki »blaženosti«. Po vsem, kar nam je ta človek v enem večeru povedal, ga težko držimo za besedo, čeprav sem prepričana, da smo mu nekateri gledališki verniki kljub zmesi igralskega cinizma in naivne iskrenosti verjeli. Nekateri pa v tem večeru to tudi doživeli.

Blažena je bila Pia Brezavšček